

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci nezletilé žalobkyně **J. M.**, jejímž jménem podali žalobu její zákonní zástupci K. M.a J. M., JUDr. Janem Křížem, CSc., advokátem AK Kříž a partneři s.r.o., se sídlem Praha 1, Dlouhá 13, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí se sídlem Praha 2, Na poříčním právu 1**, o přiznání příspěvku na péči, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2014, čj. MPSV-UM/4336/14/4S-KHK, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2014, čj. MPSV-UM/4336/14/4S-KHK a rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2014, čj. 21326/2014/HKR se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4.719,- Kč k rukám právního zástupce do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Soud obdržel žalobu proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí orgánu I. stupně. Orgán I. stupně – Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Hradci Králové - přiznal nezletilé žalobkyni příspěvek na péči ve výši 3.000,- Kč měsíčně od října 2013, s odůvodněním, že posuzovaná vzhledem k svému zdravotnímu stavu potřebovala mimořádnou péči jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupni závislosti podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, tedy se jedná o I. stupeň závislosti – lehká závislost, pomoc byla poskytována v souladu s ust. § 7 odst. 2 tohoto zákona.

Žalovaný ve svém rozhodnutí odkazuje jak na podkladové posouzení nezletilé LPS OSSZ v Hradci Králové ze dne 8. 1. 2014, dle něhož žadatelka nezvládá 3 základní životní potřeby, tak i na posouzení zdravotního stavu PK MPSV ČR v Hradci

Králové ze dne 29. 4. 2014, která zjistila jako nezvládané základní životní potřeby c) komunikace, h) péči o zdraví a i) osobní aktivity. Žalovaný argumentuje v zásadě tím, že bylo při posuzování žalobkyně vycházeno ze zjištění jejího zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků, v odvolání žádné nové poznatky doloženy nebyly a rozsah původních zjištění byl dostatečný. Co do odvolání namítaných nezvládaných základních životních potřeb dítěte, a to orientace, stravování a oblékání a obouvání pak PK připomněla, že při posuzování zdravotního stavu dítěte se vždy srovnává jeho zdravotní stav a psychomotorický vývoj s psychomotorickým vývojem zdravého dítěte, odpovídajícího věku dítěte posuzovaného a jeho schopnost zvládat základní životní potřeby se zvládáním těchto potřeb zdravým dítětem v tomtéž věkovém rozmezí, nelze posuzovat předpokládaný vývoj do budoucnosti. PK proto ve svém posudku odůvodnila závěr o zvládání potřeby orientace tím, že zdravé dítě v tomto věkovém rozmezí rozlišuje osoby blízké a cizí, orientuje se v bytě a v okolí domu – posuzovaná je orientována osobu, poznává blízké a cizí osoby, zraková ostrost a sluch jsou v normě. U potřeby stravování pak v uvedeném věku dítěte zdravé samostatně jí a pije – zde dle sociálního šetření a psychologického nálezu posuzovaná samostatně jí lžící a pije z hrnečku, proto PK rovněž neuznala potřebu jako nezvládanou. K základní životní potřebě oblékání a obouvání pak zdravé dítě spolupracuje při svlékání a oblékání, oblékne si některé kusy oblečení, např. svetr a čepici. Posuzovaná dle podkladů spolupracuje s matkou při oblékání, svléká se sama, proto potřeba rovněž není uznána jako nezvládaná. PK přitom vycházela jak ze sociálního šetření, tak z rozsáhlého psychologického nálezu APLA Praha.

V žalobě je namítáno, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, nepřezkoumatelnost spočívá v nesrozumitelnosti a vnitřní rozporuplnosti tohoto rozhodnutí. Již orgán I. stupně nesprávně posoudil stupeň závislosti oprávněné osoby, když stanovil I. (lehký) stupeň závislosti, nesprávné je pak i posouzení dítěte odvolacím orgánem. Zdravotní posudky a jejich závěry nebyly posouzeny individuálně a ve vzájemných souvislostech, neboť jinak by správní orgán musel dospět k závěru o přinejmenším II., ale případně i III. stupni závislosti. Vyhláška č. 505/2006 Sb., o sociálních službách, ve svém ust. § 2, § 2a a Příloze č. 1 stanoví, že při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Pokud pak z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není osoba schopna alespoň jednu z aktivit která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v cit. příloze, zvládat, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Nezletilá není, dle přesvědčení, schopna kromě uznaných, zvládat základní životní potřebu orientace, stravování a oblékání a obouvání. K životní potřebě orientace žalobkyně uvádí, že ze zpráv o zdravotním stavu plyne, že se u ní jedná o postižení, omezující ji daleko závažněji, než zjevné motorické poruchy. Druhá osoba jí musí asistovat i při běžných aktivitách, jinak hrozí riziko naprosté ztráty sociální orientace s následnou frustrací a impulzivním jednáním, kdy by mohla být nebezpečná sama sobě. K životní potřebě stravování a oblékání a obouvání pak argumentuje zprávou Ambulance dětské a dorostové psychiatrie, Hradec Králové – MUDr. Ivo Kunst, že nález v praxi znamená, že nezletilá není a v dohledné době nebude schopna se bez dopomoci a dohledu druhé osoby najíst, ani vykonat potřebu, ani se obléknout. V neposlední řadě pak

žaloba připomíná nový zdravotní posudek s datem 16. 5. 2014, kdy Kateřina Thorová, Ph.D. z asociace APLA uzavírá, že zdravotní stav žalobkyně je plně srovnatelný s těžkou mentální retardací, kdy příspěvek I. stupně rozhodně není v souladu se stanovenou diagnózou, stavem dítěte, jeho funkčností a s náročností péče. Žalobkyně je přesvědčena, že není schopna uspokojivě zvládat nejméně 6 základních životních potřeb a její stupeň závislosti tak dosahuje stupně těžké závislosti, tedy III. Je navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Žalobkyně účtovala náhradu nákladů právního zastoupení, spočívajícího ve třech úkonech právní služby po 1.000,- Kč, třech režijních paušálech po 300,- Kč a DPH, celkem v částce 4.719,- Kč.

Z vyjádření žalovaného ze dne 21. 8. 2014 plyne, že správní orgán považuje zjištěný zdravotní stav a jeho funkční důsledky pro účely posudkového závěru obou posudkových orgánů za dostatečný co do rozsahu, objektivizovány byly všechny významné skutečnosti. Posudkové závěry vycházejí ze správného použití posudkových kritérií, zdravotní stav a stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby byl posouzen v souladu se zákonem o sociálních službách a vyhláškou č. 505/2006 Sb., v platném znění. Posudkové orgány shodně uzavřely ve svých závěrech, že nezletilá není schopna samostatně zvládat 3 základní životní potřeby, k dalším namítaným, a to orientaci, stravování, oblékání a obouvání je pak potřebné zdůraznit, že dívka je osobou do 18 let věku, její schopnost zvládat základní životní potřeby se posuzuje v souladu s ust. § 10 zákona o sociálních službách. U osoby mladší 18 let se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby a při hodnocení potřeby mimořádné péče porovnává rozsah, intenzita a náročnost péče, kterou je potřeba věnovat posuzované osobě se zdravotním postižením, s péčí, kterou je třeba věnovat zdravé fyzické osobě téhož věku. Při stanovení stupně závislosti u osoby do 18 let věku se nepřihlíží k potřebě péče, která vyplývá z věku osoby a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje. Mimořádnou péčí se pak rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku. Žalovaný je přesvědčen, že rozhodnutí je souladné s platnou právní úpravou a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Zákon č. 108/2006 Sb. o sociálních službách, upravuje podmínky poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci. Podmínky nároku na příspěvek na péči vycházejí z ust. § 7, kde je uvedeno, že příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby a nárok na něj mají osoby, uvedené v § 4 odst. 1, které z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebují pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8, pokud jim tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče uvedený v § 83, nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb...

Dle § 8 odst. 1 cit. zákona se osoba do 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve

- a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby,
- b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb,

- c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb,
- d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm nebo devět základních životních potřeb,

a vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby.

Ze spisu soud konstatuje, že žádost o příspěvek na péči pro nezletilou Julii byl podán dne 21. 10. 2013. Téhož dne bylo podáno i Oznámení o poskytovateli pomoci, dne 4. 11. 2013 obdržel orgán I. stupně zprávu MŠ Slunečnice, Hradec Králové, Markovická 621 – do dění ve třídě je nezletilá zapojena díky přítomnosti asistentek, na otázky k různým činnostem většinou odpovídá ne. Od září pokrok v sebeobsluze, zvládne i svléknout kalhoty, zout bačkory, částečně se i najíst, ale i zde nezanedbatelná potřeba a dopomoc od dospělého člověka, bez dopomoci by se nedělo nic, seděla by či stála na místě. Slovní zásoba odpovídá věku, komunikace však není funkční, vkládá slůvka, která si vymyslela, nezasvěcenému posluchači je řeč nesrozumitelná, s cizím člověkem řeč nenaváže. Nechápe časovou posloupnost, schopnost optat se na cestu či požádat o splnění nějaké potřeby je nulová. Orgán I. stupně provedl dne 4. 11. 2013 sociální šetření, toto soud pro seriózní dokladování konstatuje celé:

„Schopnost pečovat o vlastní osobu – na lůžku se překulí, ze sedu i lehu vstane sama, posedí, postojí, chodí bez pomůcek, schody se zábradlím zvládá (rodiče dohlíží, občas pomohou). Po pozemku u domu se pohybuje sama (vzdálený dohled rodičů). Dovážena autem, předměty si podá, přemístí, nevydrží být v klidu, ani u stejné činnosti moc dlouho. Při hře nevnímá prostředí. Nosí brýle na blízko i na dálku (10 a 8 dioptrií), i s brýlemi hůře vidí, špatně odhaduje prostor, v cizím neznámém prostředí naráží do věcí, padá. Slyší dobře. Po mentální stránce se zdá být mírně opožděná. Občas komunikace velmi složitá, ráda vyprávěla, ale nyní, co nastoupila do školky, přestává mluvit, vytvořila si svoji vlastní řeč (zvuky) – není jí rozumět. I pokud je v pohodě, tak některé věty a slova nedávají smysl. Nerozumí slovům – kam, kde. Nutné jednoduché, krátké otázky. Občas si kreslí, žije ve svém světě, komunikuje pomocí piktogramů. Snaží se vyrovnat starší sestře, která má diagnostikovaný atyp. autismus. Julie odposlouchává anglická slovíčka, snaží se je používat. Nemá ráda mazlení, doteky rodičů a zvířat snáší. Bývá vzteklá a agresivní hlavně vůči sobě. Vadí jí jakákoliv změna denního programu i prostředí (i v bytě). Na vše si zvyká velmi pomalu. Pokud má něco vykonat, je nutný naprosto podrobný popis činnosti a vysvětlení, co má udělat, pokud sama nechce, tak nelze donutit. Doma jídlo, které zná, tak sní sama, nic, co nezná, nesní. V MŠ jí podle dětí, pokud to jí děti, zkouší to také. Nejvíce jí pečivo a pije mléko. Oblečení vybírá a připravuje matka, Julie nechce moc spolupracovat, nosí pouze známé oblečení. Při změně je to velký problém, záchvaty vzteku, matce klade odpor, nerada se přizpůsobuje. Na noc používá plínky, přes den se jí stále ptají, zda se nepotřebuje vyčurat, stolice do pleny, na nočník nechodí, zkouší sedátko na WC. Sama si na záchod neřekne. Nemá hygienické návyky, na vše nutný podrobný popis, navigace, učí se hygieně dle obrázků, při hygieně matka pomáhá. Ve školce vydává jen zvuky, není jí rozumět. Převážně si hraje sama, nechce do hry nikoho zapojovat, při hře mění hlasy, se sestrou si nehraje, ani s rodiči. Má ráda zvířata a jejich doteky, změny v domácnosti

ráda nemá, při vstupu sociální pracovnice dostala neuvěřitelně dlouhý záchvat breku, maminka ji konejšila, i když ji na tuto návštěvu připravovala“.

Poté byl OSSZ v Hradci Králové dne 25. 11. 2013 vypracován posudek o zdravotním stavu nezletilé – posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči, kdy posudková lékařka měla k dispozici zdravotní dokumentaci ošetřujícího lékaře MUDr. Jarolímka, s podkladovými zprávami oční ambulance, Centra zrakových vad Praha 5, z dětské psychiatrie, dětské neurologie, APLA Praha a ortopedie, vše z průběhu r. 2013. Posudkový orgán uvádí, že u nezletilé se jedná o poruchu autistického spektra – Aspergerův syndrom, narušení sociální přizpůsobivosti, lehkou mentální retardaci, neurofibromatosu von Recklinghausen typ 1, esotropii, hypermetropii s astigmatismem. Lékařka uvedla, že u nezletilé jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav na podkladě poruchy autistického spektra s narušenou sociální přizpůsobivostí. Lehké opoždění psychomotorického vývoje – dle odborných vyšetření realizovaných v průběhu r. 2013 stanovena dg. lehké mentální retardace, je schopna samostatné chůze bez opory a pomůcek. Zrak s brýlovou korekcí, zraková ostrost obou očí v rámci normy pro daný věk, sluch v normě. Sociální šetření je v korelaci se zjištěným zdravotním stavem, je osobou závislou v I. stupni. I přes přítomnost autistické symptomatologie se nejedná o středně těžkou až těžkou mentální retardaci ani o těžké psychické postižení s těžkou poruchou orientace. Posuzovaná nezvládá základní životní potřeby – komunikace, péče o zdraví, osobní aktivity. Posudek pak uvádí, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není posuzovaná schopna zvládat tři základní životní potřeby a vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby, dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nevede k neschopnosti zvládat základní životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o sociálních službách. Rozhodnutí orgánu I. stupně bylo vyhotoveno dne 24. 2. 2014, převzalo prakticky argumentaci posudkovou.

Pro podané odvolání ve věci požádal odvolací orgán o vypracování posudku Posudkovou komisi MPSV ČR se sídlem v Hradci Králové, tato jej vypracovala dne 29. 4. 2014. Diagnosticky uvedla u nezletilé lehkou mentální retardaci, atypický autismus středně až vysoce funkční, neurofibromatózu – m. Recklinghausen typ 1, hyperkyfózu hrudní páteře a dalekozrakost. PK konstatovala nález ošetřujícího lékaře z 10. 12. 2013, z něhož vyplývá potřeba pomoci při soběstačnosti dítěte – při péči o vlastní osobu, a to při hygienické péči, oblékání, příjmu jídla, toaletě atd. Popsán nález dětské psychiatrie ze dne 17. 10. 2013, konstatující, že poznávací a ovládací schopnosti dívky jsou a doživotně budou podstatně sníženy, dg. lehké mentální retardace předpokládá, že nositel nebude nikdy schopen osvojit si kompetence přibližně 12 letého dítěte. Pervazivní vývojová porucha charakteru atypického autismu (snad středně sociálně funkčního podle APLA Praha) neumožní realizovat potenciál primárně očekávatelný u lehké mentální retardace, v rámci neurofibromatického procesu nelze vyloučit deteriorační vývojový trend, tedy ztrátu již nabytých dovedností. Nepravděpodobnost možného využití řeči k sociální komunikaci. Vlivem kombinace vrozených dispozic a závažného neurologického onemocnění bude nezletilá v dohledném časovém horizontu vázána na trvalý dohled druhé osoby, není a v dohledné době nebude schopna bez pomoci a dohledu druhé osoby se najíst, vykonat potřebu, či se obléknout. Jedná se o postižení omezující nositele daleko závažněji než zjevné motorické poruchy, druhá osoba musí asistovat i při běžných aktivitách, jinak hrozí riziko naprosté ztráty sociální orientace

s následnou frustrací a impulzivním jednáním, kdy by dívka mohla být nebezpečná sobě. Posudek dále uvádí znění nálezu APLA Praha ze dne 21. 6. 2013, se závěrem diagnostikování atypického autismu (kvůli aktivnímu typu sociálně komunikačního chování), funkčně středně (aktuálně) až vysoce funkční (možná výhledově) autismus, kognitivní vývoj je nerovnoměrný, v řeči výrazný sémanticko pragmatický deficit, v motorice deficit do pásma lehké retardace. Dále pak popsán neurologický, oční, ortopedický nález a sociální šetření (viz výše). V posudkovém zhodnocení PK uvedla, proč neuznává více jak tři nezvládané základní životní potřeby, když u orientace zdravé dítě v tomto věku rozlišuje osoby blízké a cizí, orientuje se v bytě a v okolí domu a posuzovaná je orientována osobou, poznává blízké a cizí osoby, zraková ostrost a sluch jsou v normě; u potřeby stravování zdravé dítě v tomto věku samostatně jí a pije a dívka samostatně jí lžící a pije z hrnečku. Oblékání a obouvání není uznáno též, neboť zdravé dítě v tomto věku spolupracuje při svlékání a oblékání, oblékne si některé kusy oblečení, např. svetr, čepici, posuzovaná spolupracuje s matkou při oblékání, svléká se sama. Na základě posudku PK MPSV a dalších podkladů pak bylo vydáno napadené rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 13. 5. 2014 (ve spisu založeno rozhodnutí se zřejmě mylným datem – 13. 5. 2013).

Soud po pečlivém přezkoumání věci konstatuje, že napadená rozhodnutí jsou prakticky nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, ale i nedostatek důvodů. Soud je přesvědčen, že správní orgány nepostupovaly v souladu s ust. § 3 správního řádu, tedy tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky, uvedenými v § 2 tohoto předpisu. Jak vyplývá z Přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., která vymezuje schopnosti zvládat základní životní potřeby, za tyto se považuje mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Poslední z těchto základních životních potřeb, tedy péče o domácnost, se dle § 9 odst. 3 zákona o sociálních službách, u osoby do 18 let věku nehodnotí. U nezletilé tak zbývá k posouzení 9 základních životních potřeb. Vzhledem k uznaným základním životním potřebám u nezletilé Julie oběma posudkovými orgány – tedy komunikaci, péči o zdraví a osobním aktivitám zbývalo posudkovým orgánům, dle přesvědčení soudu, vyjádřit se přehledným a vyčerpávajícím způsobem ke zbývajícím 6 základním životním potřebám. Ani jeden z posudkových orgánů tak však neučinil. Rozhodnutí, která z těchto posouzení vyšla, pak nelze označit jinak, než jako nepřezkoumatelná z výše uvedených důvodů. Soud totiž nemohl argumentovat tím, že zdravotní stav nezletilé a její soběstačnost byly či ne správně posouzeny, neboť zde zcela chybí určitá argumentace, a to k potřebě mobility, tělesné hygieny a k výkonu fyziologické potřeby, alespoň tak, jako zbývajících tři základní životní potřeby, které PK stroze porovnala k zdatnosti stejně starého dítěte tak, jak ukládá § 10 cit. zákona. Z uvedených důvodů shledal soud žalobu důvodnou a přistoupil nejen ku zrušení napadeného rozhodnutí odvolacího orgánu (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), ale i k zrušení orgánu I. stupně (§ 78 odst. 3 téhož). Soud vrací žalovanému věc k dalšímu řízení, v souladu s odst. 4 uvedeného ustanovení. Soud předpokládá, že posudkové orgány vezmou v úvahu nutnost vypořádat se přehledným a vyčerpávajícím způsobem s celým rozsahem potřebné nutné péče druhé fyzické osoby o nezletilou v jednotlivém rozsahu zákonem uvedených a popsanych základních životních potřeb, a to nejen s ohledem k porovnání s přiměřeně věkově obdobnými zdravými jedinci, ale i mírou funkčního dopadu popsanych zdravotních fyzických a psychických problémů nezletilé.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně byla ve věci úspěšná, náleží jí tak náhrada nutných nákladů řízení. V daném případě představuje náklady právního zastoupení, spočívající ve třech úkonech právní služby po 1.000,- Kč, 3 režijních paušálech po 300,- Kč a DPH v částce 819,- Kč. Soud účtovanou náhradu nákladů právního zastoupení nezletilé žalobkyně přiznal, a to v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., a jeho ust. § 9 odst. 2, ve spojení s § 7 bod 3 (1.000,- Kč za jeden úkon právní služby) a ust. § 13 odst. 3. Žalovaný je tak povinen zaplatit k rukám právního zástupce žalobkyně částku 4.719,- Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. února 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně